

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 109/2013
16.05.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући по захтеву Г.К. из П., коју заступа пуномоћник Д.П., адвокат из П., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда, Одељење у Новом Саду III-4 У 2303/11 од 01.02.2013. године, са противном странком Републичким фондом за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинским фондом за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекција Покрајинског фонда, Сектор за остваривање права из пензијског и инвалидског осигурања, Одељење за матичну евиденцију у Новом Саду, у предмету утврђивања својства осигураника, у нејавној седници већа одржаној дана 16.05.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба Г.К., из П., поднета против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајински фонд за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекција Покрајинског фонда у Новом Саду бр. 30-02/2-181.50-63011 од 19.01.2011. године, којим је поништено у вршењу ревизије, решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда Филијала Панчево број 38-181/30-63011 од 17.12.2010. године, којим је тужили утврђено својство осигураника и стаж осигурања по основу обављања естрадне делатности за време од 08.10.1975. године до 02.05.1979. године, у трајању од 3 године, 6 месеци и 25 дана стажа осигурања и списи предмета враћени на поновно одлучивање. Другим ставом диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетим због повреде закона, других прописа и правила поступка, подносилац захтева наводи да суд у побијаној пресуди не даје разлоге одлуке, већ само прихвата разлоге тужбом оспорене одлуке и, притом, не образлаже чињеничне и материјалноправне разлоге. Указује на неједнако поступање Управног суда, Одељење у Новом Саду по тужбама у истим предметима спора. Сматра да није могао бити примењен уговор о спровођењу пензијског и инвалидског осигурања естрадних уметника, музичара и извођача, јер је поступак покренут на њен захтев а не по пријави удружења радника естрадних делатности. Истиче да ће, уколико не оствари судску заштиту пред судовима Републике Србије, након што исцрпи сва правна средства, исту затражити пред Европским судом за људска права у Стразбуру. Предлаже да суд уважи захтев, преиначи или укине побијану пресуду и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Противна странка у одговору на захтев наводи да је побијана пресуда правилна и на закону заснована а да су наводи захтева неосновани. Предлаже да суд захтев одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је оспореним решењем поништено решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда, Филијала Панчево број 38-181/30-63011 од 17.12.2010. године, јер је тужили орган, поступајући по службеној дужности у вршењу ревизије, утврдио да је решење првостепеног органа засновано на непотпуно утврђеном чињеничном стању. Ово стога јер тужиља уз захтев за утврђивање стажа осигурања по основу обављања естрадне делатности није приложила доказе о периоду бављења естрадном делатношћу професионално, односно податке о трајању студија, тј. редовних обавеза на факултету, о начину издржавања и висини остварених прихода за време студија. По налажењу Управног суда, у поступку ревизије је правилно утврђено да тужиља, иако обавезна, није поднела доказе сходно Уговору о спровођењу пензијског и инвалидског осигурања естрадних уметника, музичара и извођача ("Сл. лист САПВ" бр. 14/74), да јој је Комисија културно-просветне заједнице Војводине утврдила својство самосталног уметника по основу бављења

професионалном делатношћу, као ни доказ којим се потврђује да јој је естрадна делатност била једино или главно занимање на територији САП Војводине и да је учлањена у Удружење естрадних уметника и извођача општина на територији САП Војводине, у периоду за који тражи признавање својства осигураника по основу обављања естрадне делатности. Тужени орган је правилно оценио доказну снагу потврде Удружења радника естрадне делатности Србије, сачињену на захтев тужиле, којом се потврђује да је тужила била активни члан културно-уметничког друштва, имајући у виду да својство естрадног уметника утврђује комисија коју образује савез удружења естрадних уметника и извођача.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права на утврђено чињенично стање садржано у оспореном решењу. Побујаном пресудом оцењена су сва питања и околности које су могле бити од утицаја на законитост оспореног решења и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, којима се указује да у конкретном случају није могао бити примењен Уговор о спровођењу пензијског и инвалидског осигурања естрадних уметника, музичара и извођача и налази да су исти неосновани. Ово стога јер је чланом 1. наведеног уговора прописано да овим уговором, у оквиру закона и Статута Заједнице пензијског и инвалидског осигурања радника САП Војводина (у даљем текст: Статут), стране уговорнице регулишу спровођење пензијског и инвалидског осигурања естрадних уметника, кандидата за естрадне уметнике, извођача, музичара и других лица којима је самостална делатност у склопу делатности и задатака Савеза једино или главно занимање на територији САП Војводине, а учлањени су у удружење естрадних уметника извођача општине на територији САП Војводине.

Суд је ценио и наводе захтева којима се указује да побујаном пресудом нису образложени чињенични и материјално-правни разлози и налази да су неосновани, јер се из образложења побијане пресуде види да је Управни суд за своју одлуку дао јасне и одређене разлоге којима се руководио при оцени законитости оспореног решења и у погледу чињеничног стања и у погледу примене материјалног права.

Наводи захтева којима се указује на неједнако поступање Управног суда, Одељење у Новом Саду по тужбама у истим предметима спора, су без утицаја на другачије одлучивање у овом предмету управног спора, с обзиром да ови наводи нису поткрепљени доказима, а да суд одлучујући о поднетом захтеву у смислу члана 54. Закона о управним споровима испитује одлуку против које је поднет захтев и у границама поднетог захтева.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд налази да је побијана пресуда донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права због чега је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 16.05.2013. године, Узп 109/2013

Записничар,

Рајка Милијаш, с.р.

Председник већа – судија,

Снежана Живковић, с.р.